Daniel - E. P. Vedder, Jr.

Şi împăratul i-a zis lui Aşpenaz, căpetenia famenilor săi, să aducă dintre fiii lui Israel şi din sămânţa împărătească şi dintre cei de neam ales, tineri care să nu aibă niciun cusur ... Şi printre ei erau: Daniel, Hanania, Mişael şi Azaria. Şi căpetenia famenilor le-a pus nume; lui Daniel i-a pus numele Beltşaţar; şi lui Hanania, Şadrac; şi lui Mişael, Meşac; şi lui Azaria, Abed-Nego. Daniel 1.3,4,6,7

Nebucadneţar, împăratul Babilonului, cucerise regatul lui Iuda şi luase captivi pe mulţi dintre locuitorii ţării. Printre aceştia erau şi unii tineri nobili pe care împăratul voia să îi educe pentru a sluji în administraţia ţării. El a dat porunci legate de hrana şi de educaţia lor.

Cu un secol înainte, Dumnezeu îi spusese lui Ezechia că unii dintre fiii săi vor fi într-o zi fameni în palatul împăratului Babilonului (Isaia 39.7). Se pare că acesta era gândul împăratului pentru aceşti tineri aleşi. De-a lungul acestor trei ani de pregătire, hrana lor trebuia să fie de cea mai bună calitate, omeneşte vorbind. Iar în final regele însuşi avea să îi testeze.

Numele lor, care conţineau fiecare dintre ele Numele Dumnezeului celui viu, au fost schimbate cu alte nume. De fapt, unele dintre aceste nume noi vorbeau despre idolii babilonieni. Dumnezeul cel adevărat fusese dat la o parte şi înlocuit cu idolii. Totodată, trebuia să urmeze noi reguli în privinţa hranei. Mâncarea pe care o primeau era de la masa regelui. Legile lui Dumnezeu în ce priveşte închinarea la idoli şi ceea ce era curat sau necurat fuseseră date cu totul deoparte.

Lumea nu s-a schimbat. În continuare, standardele oamenilor le înlocuiesc pe cele ale lui Dumnezeu. Cărţile oamenilor sunt puse în locul Bibliei. Numele folosite de Cuvânt, cum ar fi cele de sfânt sau credincios sau creştin, sunt înlocuite cu titluri ale diferitelor denominaţii. Se încearcă ca poporul lui Dumnezeu să fie făcut fără rod, fără puterea de a creşte, educat şi antrenat pentru a sluji acestei lumi nelegiuite.

Dar Daniel a hotărât în inima lui să nu se întineze cu mâncărurile alese ale împăratului şi cu vinul pe care-l bea el şi a cerut voie de la căpetenia famenilor să nu se întineze ... Şi Daniel s-a dus acasă şi a făcut cunoscut lucrul acesta ... tovarăşilor săi, ca să ceară îndurare de la Dumnezeul cerurilor cu privire la taina aceasta. Daniel 1.8; 2.17,18

Daniel era un om de acţiune. El a făcut mai mult decât să-şi încrucişeze mâinile, să se plângă şi să caute scuze pentru a nu mânca hrana pe care i-o rânduise împăratul. A cerut cu îndrăzneală să nu fie obligat să se întineze. Cu siguranţă că nu a fost o abordare diplomatică. Cum îndrăznea un captiv să spună aşa ceva despre mâncarea de la masa celui mai mare împărat! Cei trei prieteni ai săi l-au urmat, alăturându-se cererii lui. Dumnezeu apreciază o asemenea hotărâre de inimă. El a onorat credinţa lor şi le-a dat acestor tineri favoare în ochii celui care era pus ca supraveghetor peste ei. Pentru a răsplăti credinţa lor, El i-a făcut mai înţelepţi decât toţi cărturarii şi magicienii din întreaga împărăţie a lui Nebucadneţar.

Mai târziu, când împăratul a vrut ca aceşti cărturari şi magicieni să îi explice visul pe care îl uitase şi când a ordonat ca ei să fie executaţi din cauză că nu îi puteau îndeplini porunca, Daniel a acţionat din nou cu îndrăzneală şi cu înţelepciune. El a vorbit „cu înţelepciune şi chibzuinţă“ lui Arioc, căpetenia gărzilor împăratului, şi apoi s-a rugat stăruitor împreună cu prietenii săi pentru această problemă. Dumnezeu a răspuns rugăciunii lor, descoperindu-i lui Daniel secretul într-o viziune de noapte. Daniel L-a binecuvântat mai întâi pe Dumnezeu pentru că le-a descoperit taina, iar apoi a mers la ofiţer şi, împreună cu el, s-a dus la împărat pentru a-i prezenta interpretarea.

Dumnezeu să ne ajute şi pe noi să acţionăm cu îndrăzneală şi cu hotărâre! Ne putem baza pe Dumnezeul nostru. El ne va binecuvânta şi ne va păzi. Lui Îi place să răsplătească ascultarea faţă de Cuvântul Său şi îndrăzneala credinţei.

Şi după cum ai văzut că din munte s-a desprins o piatră, fără mâini, şi a sfărâmat fierul, arama, lutul, argintul şi aurul, Dumnezeul cel mare a făcut cunoscut împăratului ce va fi după aceasta. Şi visul este adevărat şi interpretarea lui sigură. Daniel 2.45

Pe când era în patul său, împăratul Nebucadneţar se întreba ce se va întâmpla în viitor. El era primul dintr-o lungă serie de împăraţi dintre neamuri cărora Dumnezeu le încredinţase împărăţii şi autoritate în perioada pe care o numim a naţiunilor. Israel falimentase în poziţia de popor al lui Dumnezeu pe pământ, din cauza idolatriei şi a neascultării. Şi totuşi, Dumnezeu, credincios promisiunilor Sale, Îşi va relua în viitor căile Sale cu ei ca popor.

Dumnezeu a răspuns în suveranitatea Sa întrebării împăratului printr-un vis minunat. Înaintea oamenilor, acest împărat idolatru din Babilon era un conducător plin de putere, un stăpân absolut. Dar, înaintea lui Dumnezeu, el era doar un om, îngrijorat de viitor. Dumnezeu apreciază acest interes pentru viitor. În visul despre chipul uriaş făcut din diverse metale, El îi dă împăratului o imagine a imperiilor care aveau să urmeze după cel babilonian.

Interpretându-i visul, Daniel îi arată cum imperiul babilonian, reprezentat prin capul de aur, avea să fie urmat de cel medo-persan, reprezentat de pieptul şi braţele de argint. Acesta avea să facă apoi loc celui grec, pântecele şi coapsele de aramă, şi apoi celui roman, pulpele de fier, care se termină cu picioarele şi degetele din fier amestecat cu lut, care vorbesc despre amestecul dintre dictatură şi democraţie, care există astăzi. Profeţia Scripturii Îl are însă întotdeauna pe Hristos în centru, iar Ierusalimul, ca centru geografic. În curând, Dumnezeu va zdrobi orice imperiu omenesc şi va instaura Împărăţia lui Hristos, o împărăţie a dreptăţii care va umple pământul şi care nu va fi distrusă niciodată.

Nebucadneţar a răspuns şi le-a zis: „...cine este dumnezeul acela care vă va scăpa din mâinile mele?“ ... [Ei i-au răspuns:] „Dumnezeul nostru, căruia Îi slujim, poate să ne scape din cuptorul care arde cu foc; şi ne va scăpa din mâna ta, împărate! Şi dacă nu, să ştii, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi şi nu ne vom închina chipului de aur pe care l-ai ridicat“. Daniel 3.14-18

Lui Nebucadneţar i se spusese în capitolul precedent că el era capul de aur. Acum el a făcut o statuie de aur înaltă de aproximativ 30 m, a înălţat-o şi i-a chemat pe toţi demnitarii săi pentru a se închina înaintea ei. Atunci când muzicanţii săi au început să cânte, toţi au trebuit să cadă la pământ şi să se închine statuii. În această mulţime uriaşă însă au fost trei oameni care au ieşit în evidenţă prin faptul că au rămas în picioare atunci când toţi s-au plecat la pământ. Daniel nu era acolo – cu siguranţă că treburile sale i-au solicitat prezenţa în altă parte. Dar prietenii săi erau prezenţi, iar atitudinea lor non-conformistă a făcut ca ei să fie aduşi în faţa împăratului mânios. Cuvintele lui Nebucadneţar L-au provocat în mod direct pe Dumnezeul lor, Dumnezeul cel adevărat. Răspunsul lor plin de curaj a arătat încrederea deplină pe care o aveau în El şi hotărârea de a-I fi credincioşi, fie că urma să îi scape de pedeapsa care îi ameninţa, fie că nu. Şi aici, înaintea împăratului care-L sfida pe Dumnezeu, cei trei prieteni au răspuns plini de curaj. Cei trei prieteni ai lui Daniel sunt un exemplu pentru noi. Liderul lor nu era cu ei pentru a-i conduce; a trebuit ca ei să acţioneze pe baza convingerilor proprii. S-au supus autorităţii, venind acolo unde au fost chemaţi de împărat, dar s-au opus, în tăcere, însă cu hotărâre, atunci când li s-a cerut să se plece înaintea idolului. Apoi au stat plini de curaj înaintea împăratului, dând mărturie despre puterea lui Dumnezeu, fără a-şi da însă cu părerea despre felul cum El va lucra. S-au încrezut în Dumnezeu, lăsând trupurile lor în mâna Lui. Iar El Şi-a arătat credincioşia, astfel că cei trei s-au bucurat de compania Sa în cuptorul încins.

Atunci Daniel, al cărui nume este Beltşaţar, a rămas înmărmurit un ceas şi gândurile lui l-au tulburat. Împăratul a vorbit şi a zis: „Beltşaţare, să nu te tulbure visul şi interpretarea lui“. Beltşaţar a răspuns şi a zis: „Domnul meu, visul să fie pentru cei care te urăsc şi interpretarea lui pentru vrăjmaşii tăi. Copacul pe care l-ai văzut ... eşti tu, împărate, care ai ajuns mare şi puternic; pentru că mărimea ta ... ajunge până la ceruri“. Daniel 4.19,20,22

Capitolul 4 din cartea Daniel este o proclamaţie făcută de împăratul Nebucadneţar care mărturiseşte înaintea „tuturor popoarelor, naţiunilor şi limbilor care locuiesc pe tot pământul“ cum a fost smerit de Dumnezeul cel Preaînalt. Cât de minunat ar fi dacă şi conducătorii lumii zilelor noastre s-ar pleca sub mâna puternică a lui Dumnezeu şi L-ar mărturisi deschis înaintea tuturor oamenilor! Dumnezeu i-a dat orgoliosului Nebucadneţar un al doilea vis, pentru a-l avertiza în mod solemn despre ceea ce avea să i se întâmple dacă nu se lasă de mândrie. Acest mare împărat nu a luat în seamă avertismentul, ci a persistat în mândria sa; şi a fost smerit de Dumnezeu. Totuşi, Dumnezeu, în îndurarea Sa, l-a adus în punctul de a-şi recunoaşte falimentul şi de a proclama suveranitatea lui Dumnezeu şi mila şi îndurarea Lui faţă de el.

Acum Daniel a fost chemat pentru a-i interpreta visul şi a fost pus într-o situaţie foarte dificilă. Cum să îi spună acestui împărat atât de arogant că va ajunge la dezastru dacă stăruie pe calea sa? A ezitat timp de o oră. Vedem aici slăbiciunea omenească. Daniel înseamnă „Dumnezeu este judecătorul meu“. Dar în versetul 17 este numit de trei ori „Beltşaţar“, după numele dat lui de babilonieni. Împăratul îl numeşte Beltşaţar, iar Beltşaţar este cel care răspunde măgulitor, un răspuns care suna ca şi cum nu ar fi fost întrutotul de acord cu judecata divină.

Daniel a interpretat visul lui Nebucadneţar sincer şi direct, sfătuindu-l chiar ce să facă pentru a-şi prelungi pacea. Fie ca nici noi să nu ne temem niciodată să transmitem mesajul lui Dumnezeu!

Atunci Daniel a răspuns: ... „Darurile tale să fie ale tale şi dă altuia răsplătirile tale; totuşi eu voi citi împăratului scrierea şi-i voi face cunoscut interpretarea. Împărate! Dumnezeul cel Preaînalt i-a dat lui Nebucadneţar, tatăl tău, împărăţia şi mărire şi glorie şi măreţie ... Tu, fiul lui, Belşaţar, ... te-ai înălţat împotriva Domnului cerurilor ... în mâna căruia este suflarea ta ... şi nu L-ai glorificat“. Daniel 5.17,18,22,23

Daniel era acum deja bătrân. Trecuseră aproape 70 de ani de când fusese adus în Babilon. Pe tron era un alt împărat, Belşaţar. Armatele medo-persane erau la porţile cetăţii. Belşaţar, simţindu-se în siguranţă, a dat o petrecere măreaţă pentru nobilii săi, pentru soţiile şi concubinele sale, petrecere la care au băut vin din vase de aur şi de argint luate cu multă vreme în urmă din templul lui Dumnezeu din Ierusalim. Dar petrecerea lor a fost întreruptă brusc de o mână ciudată care a scris cuvinte misterioase pe tencuiala zidului palatului. Împăratul şi toţi nobilii săi au rămas înmărmuriţi.

Ce este de făcut? Magicienii, astrologii şi caldeenii nu îi sunt de niciun ajutor. Regina mamă intervine şi îi recomandă să îl cheme pe Daniel: în el se află un duh deosebit de ales şi duhul dumnezeilor şi lumină şi înţelegere şi o înţelepciune deosebită. I se oferă o răsplată uriaşă în schimbul interpretării scrierii.

„Lucrurile au mers prea departe“, îi spune Daniel împăratului. „Răsplătirile tale sunt fără valoare. Nu ai luat seama la lecţiile pe care Dumnezeu ţi le-a dat prin felul cum a lucrat cu Nebucadneţar. Numărat, numărat, cântărit şi împărţit! Dumnezeu a numărat zilele împărăţiei tale şi i-a pus capăt. Tu, Belşaţar, ai fost cântărit în balanţă şi ai fost găsit fără greutate. Împărăţia ta a fost împărţită şi a fost dată mezilor şi perşilor.“

„Nu vă amăgiţi! Dumnezeu nu Se lasă batjocorit!“ Oricine Îl sfidează va avea de suferit. În aceeaşi noapte, Babilonul a fost luat şi Belşaţar a fost ucis.

Atunci căpeteniile şi satrapii au căutat să găsească ceva împotriva lui Daniel privitor la împărăţie; dar n-au putut să găsească nimic, nicio greşeală, pentru că el era credincios şi nu se găsea în el nici vină, nici greşeală. Atunci oamenii aceştia au zis: „Nu vom găsi nimic împotriva acestui Daniel, afară doar dacă nu vom găsi ceva împotriva lui cu privire la legea Dumnezeului său“. Daniel 6.4,5

Împăratul Darius Medul l-a făcut pe Daniel una dintre cele trei căpetenii ale împărăţiei, căpetenii cărora trebuia să le dea socoteală cei 120 de satrapi. Impresionat de duhul deosebit de ales care era în Daniel, împăratul a vrut să îl pună peste toată împărăţia. Dar lucrul acesta nu le-a plăcut celorlalţi 122 de demnitari. Ei erau deranjaţi de credincioşia lui Daniel şi căutau să scape de el.

Este trist că lucrul acesta nu este o situaţie izolată în istoria omenirii. Mulţi încearcă şi în lumea din zilele noastre să profite de poziţia pe care o au în conducere sau în societate în folos personal. „Cine va găsi un om credincios?“, întreabă Solomon în Proverbe 20.6. Vedem lipsa unui duh ales şi a credincioşiei în aceşti oameni care se unesc pentru a-l linguşi pe împărat şi a-l determina să dea o poruncă prin care să interzică rugăciunile către un alt dumnezeu sau om decât către el însuşi timp de treizeci de zile. Poruncile date şi semnate de împăratul imperiului medo-persan din acele zile nu puteau fi schimbate sau revocate.

Şi totuşi, toate acestea nu au schimbat credincioşia lui Daniel. Ştiind că decretul a fost semnat, el a continuat să îngenuncheze şi să se roage de trei ori pe zi cu ferestrele deschise spre Ierusalim, aşa cum făcea întotdeauna. Nu a încercat să îşi schimbe sau să îşi ascundă relaţia cu Dumnezeu. Nu s-a temut şi nu i-a fost ruşine că ar putea fi prins în timp ce se roagă şi nici nu a protestat atunci când a fost aruncat în groapa cu lei.

Dumnezeul pe care Îl slujea neîncetat cu credincioşie l-a păzit şi l-a răzbunat. Împăratul însuşi a dat mărturie în public despre lucrul acesta.

În anul întâi al lui Belşaţar, împăratul Babilonului, Daniel a văzut un vis şi viziuni în mintea lui, în patul său. Atunci a scris visul şi a istorisit lucrurile cele mai însemnate … Cât despre mine, Daniel, duhul meu a fost întristat înăuntrul trupului meu şi viziunile capului meu m-au tulburat. M-am apropiat de unul dintre aceia care stăteau de faţă şi l-am întrebat despre adevărul tuturor acestora. Şi el mi-a spus şi m-a făcut să cunosc interpretarea acestor lucruri. Daniel 7.1,15,16

Ultimele şase capitole ale cărţii Daniel diferă destul de mult de primele şase. În prima parte a cărţii, Daniel şi prietenii săi dau mărturie înaintea unor împăraţi puternici dintre neamuri, împăraţi cărora Dumnezeu le-a încredinţat guvernarea pământului sub aspect profetic. În mai multe feluri ei le aduc aminte acestor împăraţi despre responsabilitatea pe care o au faţă de Dumnezeul care le-a dat autoritate. Aceşti împăraţi se aşezau în diferite situaţii în locul lui Dumnezeu, comportându-se ca şi cum ei ar fi fost autoritatea supremă şi finală. Însă ei au trebuit să înveţe că Dumnezeu ridică şi coboară pe împăraţi (Daniel 5) şi că inima împăratului este ca nişte izvoare de apă în mâna Domnului, care o îndreaptă încotro vrea (Proverbe 21.1).

În capitolele 7–12 din Daniel este însă vorba despre viziunile şi descoperirile pe care Dumnezeu le-a dat slujitorului Său Daniel. Cu sute de ani înainte, profetul Amos scrisese: „Dar Domnul Dumnezeu nu va face nimic fără să descopere taina Sa slujitorilor Săi, profeţii“ (Amos 3.7). Întâlnim aici, în cartea Daniel, unele dintre cele mai profunde priviri profetice din Vechiul Testament despre viitorul lumii. Nu doar că aceste taine sunt zugrăvite într-un mod plin de viaţă, prin simboluri, dar găsim de mai multe ori că Daniel, care avea „pricepere în toate viziunile şi visele“ (Daniel 1.17), a căutat ajutor ca să poată înţelege interpretarea acestor descoperiri care îi fuseseră date. Cât de bine este să vedem şi felul în care Daniel înregistrează cu atenţie tot ceea ce i-a transmis Dumnezeu!

Iată, te voi face să cunoşti ce va fi la sfârşitul mâniei; pentru că sfârşitul va fi la un timp hotărât. Berbecul pe care l-ai văzut având cele două coarne sunt împăraţii Mediei şi ai Persiei. Şi ţapul cel păros este împăratul Greciei; şi cornul cel mare care era între ochii lui este cel dintâi împărat. Şi că s-a frânt şi s-au ridicat patru în locul lui: patru împărăţii se vor ridica din această naţiune, dar nu cu puterea lui. Daniel 8.19-22

Există câteva paralele interesante între visul lui Nebucadneţar din Daniel 2 şi viziunile lui Daniel din capitolele 7 şi 8. Împăratului dintre neamuri Dumnezeu i-a descoperit cursul istoriei imperiilor lumii sub imaginea unei statui uriaşe din diferite metale. Lui Daniel, om evlavios, aceleaşi imperii i-au fost prezentate sub caracterul lor moral, în chip de fiare monstruoase. Capitolul opt oferă detalii despre două dintre acestea. S-ar putea ca un om nemântuit să fie uimit de puterea şi gloria împărăţiilor lumii, dar numai un om al lui Dumnezeu poate aprecia ce sunt ele în ochii lui Dumnezeu. Omul pus în cinste şi fără pricepere nu rămâne; el este asemenea fiarelor care pier, aşa cum ne spune Psalmul 49.12,20.

Capitolele 7 şi 8 ne duc înapoi, către primul şi cel de-al treilea an al domniei lui Belşaţar. În capitolul 8, Daniel se află în Susa, capitala provinciei Elam, pentru treburile împărăţiei (versetele 2 şi 27). Pe măsură ce timpul captivităţii poporului Israel se apropie de sfârşit, Dumnezeu îi arată lui Daniel cum vor fi imperiile care vor veni. Dar profeţia înseamnă mai mult decât scrierea dinainte a istoriei. Din evenimentele care vor avea loc în imperiile viitoare putem vedea în imagini ce vor face conducătorii nelegiuiţi în timpul necazului care va veni peste acest pământ după ce Adunarea va fi răpită în glorie. Rămăşiţa credincioasă, sfinţii lui Dumnezeu din acele zile, va suferi foarte mult. Dar, mai mult decât atât, Dumnezeu ne îndreaptă întotdeauna ochii spre domnia glorioasă a lui Hristos, care nu va fi distrusă niciodată.

În anul întâi al lui Darius, fiul lui Ahaşveroş, din sământa mezilor, care a împărăţit peste împărăţia caldeenilor, în anul întâi al împărăţiei lui, eu, Daniel, am înţeles din cărţi că numărul anilor pentru care fusese cuvântul Domnului către profetul Ieremia, pentru împlinirea pustiirilor Ierusalimului, era şaptezeci de ani. Şi mi-am îndreptat faţa către Domnul Dumnezeu, ca să-L caut prin rugăciune şi cereri, cu post şi sac şi cenuşă. Şi m-am rugat Domnului Dumnezeului meu şi mi-am făcut mărturisirea. Daniel 9.1-4

Daniel este un binecunoscut om al rugăciunii, şi aceasta pe bună dreptate. Din acest pasaj înţelegem că el a fost nu numai unul dintre autorii Scripturii, ci şi unul care citea Cuvântul lui Dumnezeu pentru sine; şi tocmai înţelegerea Scripturii l-a condus să facă un lucru pe care noi astăzi îl găsim adesea foarte greu de făcut.

În Ieremia 25, la începutul domniei lui Nebucadneţar, Domnul a spus că împărăţia Babilonului va mai dura 70 de ani. În capitolul 29, El a spus că şi captivitatea lui Iuda va dura tot 70 de ani. Aceste două perioade de timp nu coincid cu totul, pentru că, de la înscăunarea lui Nebucadneţar, a trecut puţin timp până când el a putut să se deplaseze cu armatele împotriva Ierusalimului şi să-l cucerească pentru prima dată, în timpul domniei lui Ioiachim. În îndurarea Lui, Dumnezeu începe să numere anii captivităţii lui Iuda de la această primă cucerire, nu de la distrugerea finală a Ierusalimului.

Acum, că Babilonul căzuse, Daniel a înţeles din cercetarea „cărţilor“ că şi captivitatea lui Iuda trebuia să se termine curând. El a început să se roage şi să facă cereri înaintea lui Dumnezeu cu post, sac şi cenuşă, mărturisind ceea ce el numeşte în versetul 20: „păcatul meu şi păcatul poporului meu, Israel“. Daniel însuşi era tânăr şi fără păcat când a început captivitatea, dar el s-a identificat pe sine cu păcatul poporului. Este bine pentru noi să facem la fel, luându-ne locul în poporul lui Dumnezeu în ruinele mărturiei creştine. Dumnezeu a onorat rugăciunea lui Daniel şi i-a dat noi descoperiri despre venirea lui Mesia.

Şi el mi-a zis: „Daniele, om preaiubit, înţelege cuvintele pe care ţi le voi spune şi stai în picioare … Nu te teme, Daniele, pentru că din ziua întâi, de când ţi-ai îndreptat inima ca să înţelegi şi să te smereşti înaintea Dumnezeului tău, cuvintele tale au fost auzite şi eu am venit datorită cuvintelor tale. Dar căpetenia împărăţiei Persiei mi s-a împotrivit douăzeci şi una de zile; şi, iată, Mihail, una din căpeteniile cele mai de seamă, a venit să mă ajute“. Daniel 10.11-13

Întâmplarea istorisită în acest pasaj are loc la mai bine de trei ani după marea rugăciune de mărturisire a lui Daniel din capitolul 9. De data aceasta, Daniel era deja „în jale“ de trei săptămâni, postea de la orice mâncare plăcută şi de la vin şi nu îşi ungea faţa cu untdelemn. După cele trei săptămâni i se arată un înger – Daniel îl descrie în detaliu, povestind apoi cum îngerul l-a atins şi i-a vorbit cu blândeţe. În mod repetat, în această carte se face referire la Daniel ca la „omul preaiubit“ (sau „foarte mult iubit“). Dumnezeu îl iubeşte şi îl preţuieşte foarte mult pe bătrânul Său slujitor!

Acum, Dumnezeu trage puţin vălul şi ne lasă să vedem câte ceva din ceea ce se întâmplă în spatele scenei în vieţile noastre. Îngerul fusese pe drum deja cu trei săptămâni înainte, pentru a aduce răspunsul la rugăciunea lui Daniel, dar a fost împiedicat de „căpetenia împărăţiei Persiei“, cu siguranţă tot o fiinţă supranaturală. Noi credem de obicei că evenimentele din istoria lumii sunt rezultatul politicii oamenilor, al alegerilor, al războaielor, al tratatelor sau al altor activităţi controlate de om. Dar aici Dumnezeu ne lasă să vedem că, de fapt, există fiinţe măreţe, invizibile, angelice sau demonice, care au o influenţă enormă asupra cursului lucrurilor în lume. „Lupta noastră nu este împotriva sângelui şi a cărnii, ci împotriva stăpânirilor, împotriva autorităţilor, împotriva stăpânitorilor lumii întunericului acestuia, împotriva puterilor spirituale ale răutăţii în cele cereşti“ (Efeseni 6.12).

Îndemnul este deci să luăm întreaga armură a lui Dumnezeu. Să nu ne descurajăm niciodată, ci să ne amintim că Dumnezeu are controlul suprem asupra fiecărei situaţii.

Şi împăratul va face după voia sa şi se va înălţa şi se va mări mai presus de orice dumnezeu şi va rosti lucruri uimitoare împotriva Dumnezeului dumnezeilor; şi va reuşi, până când se va împlini mânia; pentru că ce este hotărât se va face. Şi nu va ţine seama de dumnezeii părinţilor săi, nici de dorinţa femeilor, nici nu va ţine seama de vreun dumnezeu; pentru că se va înălţa pe sine mai presus de toţi. Daniel 11.36,37

Descrierea celei mai lungi dintre profeţiile date lui Daniel începe în capitolul 10 şi continuă pe parcursul capitolului 11 şi al unei părţi a capitolului 12. Mare parte a ei s-a împlinit deja, în timpul ultimei perioade a Imperiului Medo-Persan şi în timpul perioadei Imperiului Grec. Dar, începând cu versetele de mai sus, traversăm veacurile până la o zi în viitor, la perioada teribilă a Necazului celui Mare, care ajunge în prim-plan după Răpirea Adunării.

Din păcate, istoria împărăţiilor naţiunilor, începând cu cele menţionate în cartea Daniel şi în alte cărţi ale Vechiului Testament din perioada captivităţii sau de după aceasta, este încărcată cu descrieri ale unor conducători cărora Dumnezeu le-a încredinţat puterea, dar care au abuzat de această putere pentru a se înălţa pe ei înşişi. Încă din Geneza, capitolul 3, Satan l-a înşelat pe om să urmeze propriul lui exemplu rău, de a dori să fie ca Dumnezeu sau să ia locul lui Dumnezeu. Astfel de abuzuri faţă de puterea dată de Dumnezeu sunt foarte evidente chiar şi în lumea de astăzi.

Împăratul răzvrătit despre care citim în pasajul de astăzi este menţionat sub diferite nume în Noul Testament. El este Antihristul din 1 Ioan 2, Omul Fărădelegii, Fiul Pierzării şi Cel Fărădelege din 2 Tesaloniceni 2, Fiara care iese din pământ din Apocalipsa 13, şi Falsul Profet din Apocalipsa 16, 19 şi 20. În caracterul său, el este exact opusul Domnului nostru Isus, care îl va arunca pe acest om nelegiuit de viu în iad, într-o zi care va veni curând.

Şi înţelepţii vor străluci ca strălucirea întinderii cereşti, şi cei care întorc pe cei mulţi spre dreptate, ca stelele, pentru totdeauna şi pentru eternitate. Şi tu, Daniele, ascunde cuvintele acestea şi pecetluieşte cartea până la timpul sfârşitului. Mulţi vor alerga încoace şi încolo şi cunoştinţa va creşte. Daniel 12.3,4

Ajuns la o vârstă înaintată, Daniel nu s-a întors în Ierusalim atunci când împăratul persan Cirus le-a permis evreilor să plece să reconstruiască templul (evenimente relatate în Ezra 1 şi 2). El avea în jur de optzeci şi cinci de ani şi foarte probabil continua să-l slujească pe împărat cu credincioşie. Până la sfârşitul acestei cărţi vedem clar interesul faţă de soarta poporului său. Dar, deşi avea încă întrebări şi nu înţelesese totul, i s-a spus să închidă cartea şi s-o sigileze până la vremea sfârşitului.

Îngerul care i-a adus lui Daniel mesajul i-a spus multe lucruri interesante în acest ultim capitol al cărţii. Accentul cade pe „cei înţelepţi“. Ei vor străluci ca întinderea cerurilor şi „vor înţelege“. Prin contrast, nimeni dintre cei răi nu va înţelege. În Noul Testament ni se spune: „Dar omul natural nu primeşte lucrurile Duhului lui Dumnezeu, deoarece sunt nebunie pentru el; şi nu le poate cunoaşte, pentru că ele se judecă spiritual“ (1 Corinteni 2.14). Într-adevăr, necredincioşii găsesc tot felul de explicaţii neadevărate ale profeţiilor din Scripturi. De exemplu, ei încearcă să explice precizia extraordinară a profeţiilor din Daniel pretinzând că ele au fost scrise după ce multe dintre evenimentele prezise avuseseră loc deja.

Ce frumoase lucruri se spun despre cei care întorc pe cei mulţi la dreptate! Să facem şi noi aceasta în timpul în care trăim! În zilele noastre, mulţi aleargă încoace şi încolo („cercetează cu sârguinţă“) şi cunoştinţa creşte. Cum aceasta este şi realitatea timpului nostru, sfârşitul este foarte aproape!

clickbible.org